

prima instanță: S. Daguța
instanța de apel: M. Guzun, L. Pruteanu, Iu. Cotruță

dosarul nr. 2ra-550/18

ÎNCHEIERE

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Oleg Sternioală
Judecătorii Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Andrei Ciobănaș,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Ciobanaș
împotriva lui Andrei Ciobanaș cu privire la partajarea bunului proprietate comună
în devălmășie a soților și obligarea achitării serviciilor locativ-comunale,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017, prin care
a fost respins apelul declarat de către Andrei Ciobanaș și a fost menținută hotărârea
Judecătoriei Ciocana, municipiul Chișinău din 22 octombrie 2013,

c o n s t a t ă:

La data de 14 martie 2013 Valentina Ciobanaș a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Andrei Ciobanaș cu privire la partajarea bunului proprietate
comună în devălmășie a soților și obligarea achitării serviciilor locativ-comunale.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la data de 17 martie 1983 a încheiat
căsătoria cu pârâtul. Din căsătorie au doi copii, care în prezent sunt majori.

Menționează că la data de 29 mai 1992 în timpul căsătoriei din mijloace
comune au achitat cotizațiile pentru dobândirea dreptului de proprietate asupra
apartamentului nr. XXXXXX, iar prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun.
Chișinău din 21 septembrie 2010 apartamentul nominalizat a fost recunoscut ca
proprietate comună în devălmășie a soților și a fost recunoscut după Valentina
Ciobanaș și Andrei Ciobanaș dreptul de proprietate a câte ½ cotă-parte ideală din
apartamentul nr. XXXXXX, cu suprafața de 66,6 m², nr. cadastral XXXXXX.

Relevă că la data de 04 decembrie 2011 prin hotărârea Judecătoriei Ciocana,
mun. Chișinău a fost desfăcută căsătoria încheiată cu pârâtul.

Afirmă că conviețuirea coproprietarilor în apartamentul nr. XXXXXX este
imposibilă, din care motiv, începând cu 01 iunie 2011 nu mai locuiește în
apartamentul litigios, cedând pârâtului posesia și folosința acestuia, însă ultimul îi
încalcă grav drepturile sale în calitate de coproprietar.

Susține că este nevoită să închirieze un spațiu locativ, iar la solicitările de a înstrăina apartamentul pentru a dispune fiecare de ½ cotă-parte din prețul acestuia și de a-și procura o locuință, pârâtul a refuzat.

Solicită partajarea apartamentului nr. XXXXXX, cu suprafața de 66,6 m², nr. cadastral XXXXXX, proprietate comună în devălmășie a soților, prin vânzare la licitație și obligarea pârâtului să achite datoriile pentru serviciile locativ-comunale din perioada 01 iunie 2011.

Prin hotărârea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 22 octombrie 2013 a fost admisă parțial acțiunea și a fost partajat apartamentul nr. XXXXXX, nr. cadastral XXXXXX prin vânzare la licitație publică și distribuirea între coproprietarii Valentina Ciobanaș și Andrei Ciobanaș a prețului obținut, proporțional cotei-părți a fiecăruia, și a fost încasat de la Andrei Ciobanaș în beneficiul Valentinei Ciobanaș suma de 6 364,54 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prima instanță admitând cerința cu privire la împărțirea apartamentului prin vânzare la licitație și-a argumentat concluzia prin faptul că, pârâtul nu folosește cu bună-credință bunul proprietate comună pe cote-părți ideale și, prin urmare, aduce atingere drepturilor de coproprietate a reclamantei, prin privarea ilicită a acesteia de a se folosi de proprietatea sa, făcând trimitere la prevederile art. 347 alin. (1) din Codul civil.

Totodată, prima instanță a reiterat că apartamentul litigios nu poate fi partajat în natură prin atribuirea cotelor-părți reale proporțional cotelor-părți ideale deținute de fiecare coproprietar, deoarece acesta este amplasat la etajul doi în mijlocul blocului de locuit, iar atribuirea întregului bun în schimbul unei sulțe, în favoarea unuia dintre coproprietari este aplicabilă doar în cazul în care părțile își manifestă voința în acest sens nemijlocit printr-o cerere, or, reclamanta a declarat că nu dispune de mijloace financiare pentru a cumpăra imobilul și pretinde doar la împărțirea acestuia prin vânzare la licitație, făcând trimitere la prevederile art. 361 alin. (1) și (2) din Codul civil.

Respingând cerința cu privire la obligarea pârâtului de a achita datoriile acumulate la plata serviciilor locativ-comunale, prima instanță a făcut trimitere la prevederile art. 25 alin. (1) al Legii nr. 1402 din 24 octombrie 2002 cu privire la serviciile publice de gospodărie comunală.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2014 Andrei Ciobanaș a fost repus în termenul de contestare a hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2017 a fost respins apelul declarat de către Andrei Ciobanaș, a fost menținută hotărârea primei instanței și au fost încasate de la Andrei Ciobanaș în beneficiul Valentinei Ciobanaș cheltuielile pentru serviciile executorului judecătoresc în mărime de 360 de lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2 500 de lei.

La data de 24 ianuarie 2018 Andrei Ciobanaș a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și trimiterea pricinii spre rejudecare în primă instanță.

În motivarea recursului s-a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural, și anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost interpretată în mod eronat legea, pricina a fost judecată în absența unui participant căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată.

Menționează că instanța de apel neîntemeiat a apreciat critic argumentul precum că, prima instanță a examinat cauza în absența sa și nu i-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată, or, procesul-verbal întocmit de către executorul judecătoresc O. Ciubotaru la data de 17 octombrie 2013, pe care prima instanță îl califică ca probă ce demonstrează citarea legală a pârâtului, nicidecum nu dovedește înștiințarea sa despre data și ora ședinței, deoarece nu este semnat de către el. Mai mult ca atât, la data de 17 octombrie 2013 se afla în concediu medical.

Invocă că prima instanță prin neînștiințarea sa despre locul, data și ora examinării cauzei i-a încălcat drepturile procedurale, iar prin transmiterea cauzei la rejudecare va fi repus în dreptul de a înainta acțiune reconvențională.

De asemenea, invocă că instanța de apel a refuzat acordarea unui termen pentru soluționarea litigiului pe cale amiabilă și anume posibilitatea de a vinde benevol apartamentul, încălcând, astfel, prevederile art. 212 alin. (2) CPC.

Susține că, instanța de apel analizând posibilitatea atribuirii întregului bun în schimbul unei sulțe bănești a ținut cont doar de părerea intimatei și nu a luat în considerare opinia sa.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilit cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Andrei Ciobănaș, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Andrei Ciobănaș, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Andrei Ciobănaș, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Andrei Ciobănaș se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic